

Said Elkarim¹

Mijn odyssee door het Nederlandse immigratiesysteem

In de zomer van 2016 zette ik voet op Nederlandse bodem, een land doorschenden door zonlicht (koelkastlicht), en doordrenkt van beloftes van veiligheid en nieuwe start. Maar wat begon als een reis vol hoop, veranderde al snel in een rollercoaster van emoties, waarbij ik telkens balanceerde tussen optimisme en wanhoop. Bij mijn aankomst op Schiphol, terwijl ik uit het vliegtuigraam keek naar het schilderachtige Amsterdam, klonken de woorden ‘Welkom in Nederland’ tot diep in mijn hart. Het was meer dan een groet. Het vertegenwoordigde een overgang van gevaar naar veiligheid, van de chaos van een militaire coup in mijn thuisland naar de beschutting van Europa. Naar een continent dat bekend staat om zijn humane waarden en mensenrechten. Mijn optimisme werd snel op de proef gesteld. De realiteit van het Nederlandse immigratiesysteem drong door, met ondervragingen, huiszoekingen en een inbreuk op mijn privacy die de illusie van veiligheid verbrijzelde. Ik werd niet naar een asielzoekerscentrum gebracht, maar belandde in vreemdelingendetentie, naast een criminele inrichting. Ik werd als crimineel behandeld, maar had geen misdad begaan. Dagen werden weken, en weken werden maanden, terwijl ik gevangen zat in een vicieuze cirkel van onzekerheid. Elke ondervraging bracht de dreigende mogelijkheid van deportatie met zich mee, en ik worstelde met de angst dat mijn jarenlange strijd voor veiligheid voor niets zou zijn geweest.

Na een uitputtende periode van onzekerheid volgde uiteindelijk een verrassende wending: mijn vrijlating uit detentie. Maar zelfs toen ik de muren achter me liet, bleven de littekens van mijn ervaring bestaan, en ik vroeg me af

hoe ik ooit gelukkig kon zijn na wat ik had doorstaan.

Mijn vrijheid betekende niet het einde van mijn strijd. Vastbesloten om te pleiten voor verandering, weigerde ik te zwijgen over de onrechtvaardigheden die ik had ervaren. Mijn verhaal, en dat van vele anderen, legde B. Carrot vast in *Alle dagen ui*, dat in 2021 werd gepubliceerd en de schrijvende realiteit van het Nederlandse immigratiesysteem belicht.²

Ik werd als crimineel behandeld, maar had geen misdad begaan.

Mijn reis door het Nederlandse immigratiesysteem is een pijnlijke herinnering eraan dat migratie meer is dan een bureaucratische procedure; het is een menselijke ervaring doordrenkt van complexiteit en onrecht. Het roept op tot empathie, herziening van beleid en een einde aan de verwoesting van hoop in de zoektocht naar veiligheid.

Hoewel mijn reis door het Nederlandse immigratiesysteem vol tegenslagen was, ben ik dit jaar eindelijk Nederlander geworden, met steun van goede advocaten en vrienden. Maar het is belangrijk om te erkennen dat mijn tijd in vreemdelingendetentie niet juist was, en dat dit systeem moet veranderen om de onschuldige mensen die erdoor worden getroffen te beschermen. Ik hoop dat Nederland op een dag zal inzien dat deze praktijken verkeerd zijn en zal streven naar een rechtvaardiger systeem dat hoop biedt aan degenen die op zoek zijn naar veiligheid en een nieuw begin.

² De tweede druk van het boek, 136 p., is over enkele maanden weer te koop.

¹ Een pseudoniem, in verband met de veiligheid van de auteur; naam bekend bij de redactie